

— Λοιπὸν τὴν νύκτα ἔφυγε ;

— Ναί πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, οἱ ἀρχαῖοι ἐθυσάζον τοὺς πετεινοὺς εἰς τὴν θεὰν Νύκτα.

— Δὲν σοὺ λέγω γι' αὐτὸ, εὐλογημένη, μόνο γιὰ τὴν γυναῖκα σου ποὺ τῶστίφει χθὲς τὴν νύκτα μ' ἐκεῖνον τὸν προκομμένο τὸν Λεβέντη.

Ὁ κλεινὸς ἱστορικὸς μετέβη εὐθὺς εἰς τὸν ὀρνιθῶνα του, καὶ πεισθεὶς ἐκαὶ ἰδίῳς ὄμμασι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῆς λογίας του φίλης, ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ.

Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, ἐζήτησε παρηγορίαν ἐν τῇ ἀναγνώσει φιλοσοφικῶν τινῶν ρητῶν, καί... μετέβη ἀθροῦς εἰς τὴν τάξιν τῶν κερασφόρων.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τρεῖς ἡρνήθη τὸν Ἰησοῦν πρὶν ὁ ἀλέκτωρ φωνήσῃ. Ὁ δὲ ἱερολογιώτατος διάκονος Ἀνθιμος Σουγιάδακης τρεῖς ἐπίσης ἡνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ Κυριακοδόριον ἀφοῦ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησε· τόσον τὰ ἐξερχόμενα διάτορα κακαρίσματα τῷ ἐσύγχισαν τὰς ἰδέας του. Ἀδυνατῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μελέτην του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ, ἀνάψας σιγάρον, προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἀπέναντι αὐλήν.

Ἡ αὐλὴ καὶ οἱ ὀρνιθῶνες ἦσαν ἀνάστατοι· ἐν μέσῳ περιδεῶν ὀρνίθων ὁ ταλαίπωρος Λεβέντης ἵστατο ἀντιμέτωπος πρὸς πετεινὸν ἡρακλεῖον διαστάσεων, χωρικὸν βεβαίως, ὅστις εὐρὼν εὐμορφον τὴν παρὰ τὸν Λεβέντην ἱσταμένην δραπέτιδα σύζυγον, καὶ ὅλως ἀγνοῶν τὴν ἐντολήν «οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου» ἄξεστος καὶ ἀμφίβλου ἡθικῆς, ἀφοῦ ἐκόρσε τὴν πείναν του δι' ἀφθόνου κριθῆς, ἐπέπεσε διὰ τοῦ ράμφους καὶ τῶν ἐνύχων κατὰ τοῦ Λεβέντη, τρέμοντος ἐκ φόβου. Ἡ ἀλεκτρονομία ἦτο μέχρι θανάτου· βραβεῖον δὲ ἐπίζηλον ἐπεφυλάσσετο τῇ νικητῇ ἡ δραπέτις πτερόχρυσος ὄρνις, ἡ σύζυγος τοῦ ἱστορικοῦ.

Ἡ πάλιν προσφώνως ἦτο ἄνιστος· τοῦτο ἔδλεπε καὶ ὁ διάκονος ἐκ τοῦ παραθύρου ὅστις, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐδασάνισε τὸν νοῦν του, πρεβάλαε τὸν Λεβέντην πρὸς τὸν Δαβὶδ καὶ τὸν ἐχθρόν του πρὸς τὸν Γολιάθ, μόνῃ δὲ ἡ σφενδὴν ὑπελείπετο ὅπως ὁ παρὰλληλισμὸς ἀποβῇ πλήρης.

Μετὰ πεισματὶδὴ διὰ τοῦ ράμφους πάλιν, ὁ Λεβέντης ἡναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὸ πεδῖον τῆς μάχης φέρων τρεῖς κυρίως πληγὰς εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ κατεμαδημένος, ἐνῶ τὸ αἷμα του ρέον ἀφθόνως τὸν εἶχε ὅλον μεταβάλλει εἰς ἐρυθροῦν. Μόλις κατόρθωσε νὰ συρθῇ ὑποκράζων ἐκ τοῦ πόνου μέχρι τοῦ ὀρνιθῶνος, καὶ τίς, θὰ τὸ πιστεύσῃ ; καὶ καμμεῖ ἐκ τῶν πολλῶν συζύγων δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τοῦ κλείσῃ τοῦλάχιστον τοὺς ὀφθαλμούς· μία μάλιστα εὐνοομένη του, ἥτις ἐκ τοῦ τρόμου εἶχε καταφύγει ἐκεῖ, ἰδοῦσα τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ καταστάσιν, ἐτράπη εὐθὺς εἰς φυγὴν, ἀποβαλοῦσα καὶ ἐν ὧν. Εἰς ὅλας βλέπετέ, τὰς τάξεις τῶν ζῶων συμβαίνει τὰ αὐτά. Οὕτω ἐγκαταλειμμένος ὁ Λεβέντης ἔπνεε τὰ λοιπὰ μὴ ἀφίνων οὐδὲ φωνὴν παραπόνου. Μένει δὲ ὅταν εἶδε τὴν πτερόχρυσον δραπέτιδα πλησιάζουσαν πρῶτον τὸν νικητὴν ἀλέκτορα ἵνα τὸν συγχάρῃ, θαυρῶν ἐκ λύπης καταράσθη αὐτὴν νὰ μαδηθῇ ζῶσα, καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

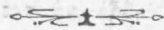
Τὰ λοιπὰ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν, ὡς ἐπίσης δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς καὶ ἡ συγχίνησης τοῦ διακόνου ὅστις, κλείων τὸ παράθυρον ἡσθάνετο τύψεις συνειδότος διότι δὲν προέλαβε τὴν γενομένην αἱματοχυσίαν.

Ἱερατοῦντες ἤδη τὴν ὀρνιθολογία, κρίνομεν καλὸν νὰ δώσωμεν ὀλίγας ἐξηγήσεις δι' ἐκεῖνους τῶν ἀναγνωστῶν οἵτινες ἴσως ἐπέκρινον ἐπὶ ἀσυνεπείᾳ, ὡς ἀναμίζαντας ἐντὸς τοῦ ὀρνιθολογικοῦ κύκλου καὶ πρόσωπα ἄνευ πτερῶν. Κατ' ἐπιτολήν ἐξεταζόμενον τὸ πρᾶγμα φαίνεται οὕτως ἔχον, ἐνῶ κατὰ βάθος ἡ οὐσία καὶ ἡ

ὑπόστασις ἔμεινεν ἡ αὐτὴ, τοῦ Μπάρμπα-Λόντου ἔχοντος ὡς γνήσιον ἐπώνυμον τὸ Κοτοπούλης, τῆς δὲ συζύγου του καλούμενης πάντοτε ὑπ' αὐτοῦ ἐν στιγμαῖς ὑπερτίτων ἐρωτικῶν διαχύσεων «πουλιδίτσας».

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν διάκονον, αὐτὸς πάλιν ἐκκλείτο ὑπὸ τῶν συμφορητῶν τοῦ Πετενίμουαλος, ἐπὶ τὸ κλικτικώτερον.

A. X. Δ.

Τὸ κατωτέρω ποίημα, σταλὲν ἡμῖν ἐκ Καρνῶν τῆς Κορσικῆς, παρέχομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὡς δεῖγμα τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων ἅτινα πληροῦσι τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ ξένῃ Ἑλλήνων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

Εἶχαμεν ἓνα βασιλεῖα, τὸν λέγαν Κωνσταντῖνο·

Ἦταν λεβέντης ὡμορφος, καὶ ἄξιόπαληκαρι.

Στὴν Πόλιν δὲν ἐλόγιαζες ἄλλοιον σὰν ἐκεῖνο

Νάχῃ τοῦ κόσμου ταχαθὰ καὶ τοῦ Θεοῦ τῇ χαρῇ.

Ἦταν καμαρι τῶν Ρωμηῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τρομαρά,

Τὸ χέρι τ' πέταγε φωτιά, τὸ πόδι του ἀνταρά.

Εἶχαμε καὶ βασίλισσα, τὴν λέγανε Σοφία.

Ἦταν ἐλπίδα τῶν πιστῶν, χαρὰ, παρηγορία,

Δίξαι τῆς Πόλης καὶ τιμὴ. Τὴν ἔκαμαν Ἀγία.

Κ' εἰς τὸνομα τῆς ἔχισαν μεγάλη Ἐκκλησία.

Τὴν προσκυνοῦσαν οἱ Ρωμηοὶ οἱ ξένοι τὴν ζηλεύαν·

Φραγκοὶ καὶ Τούρκοι μέγαρδια καὶ πόθον τὴν γυρεύαν.

Μία μέρα θέλησ' ὁ Θεὸς τὴν Πόλιν νὰ μᾶς παρη.

Ὅ, τι θελήσῃ ὁ Θεὸς, ποτὲ δὲν μοροχρεῖ,

Στέλνει ἀμέτρητη Τουρκία, τὴν Πόλιν τριγυρίζει,

Καίει τῆς πόρτες τάρμενα, τοὺς πύργους της ἐρημνίζει

Ἦτανε θέλημα Θεοῦ ὁ Τούρκος νὰ μᾶς παρη

Καὶ ὅ, τι καμνεῖ ὁ Θεὸς, ἕς τώχομε γιὰ χαρὶ.

Μέσ' σ' τοῦ πολέμου τὸν καπνὸν, μέσα σ' τρικυμία

Σκοτώθηκε ὁ βασιλεὺς, σκλαβώθη· ἡ Σοφία...

Ὁ Τούρκος ἐδασίλεψεν, ἐπαρθη καὶ ἡ Πόλις

Καὶ οἱ Ρωμηοὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσκορπίσθησαν ὅλοι.

Μὰ ὅπου κι' ἂν εὐρέθηκεν ἅπ' τὸν καὶρὸ ἐκεῖνο

Καθε Ρωμηὸς, νειρεύεταί Σοφία καὶ Κωνσταντῖνο.

Τῇ μέρᾳ ποὺ γεννήθηκε ὁ νέος Κωνσταντῖνος,

Τοῦ Γεωργίου τὸ παιδί, τῆς Ὀλγας τὸ βλασταρί,

Ὅλ' οἱ Ρωμηοὶ φωνάζανε· Ἐκεῖνος εἶν' Ἐκεῖνος !

Ἐκεῖνος ποὺ τὴν Πόλιν μᾶς μετ' τῇ Σοφίᾳ θὰ παρη.

Ὅλοι παρακαλοῦσαμε ἅπ' τὸν καὶρὸ ἐκεῖνο

Καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε τὸν νέο Κωνσταντῖνο.

Θεέ μου, τί καρδιόχτυπος ! Θεέ, τί εὐτυχία !...

Ὁ Κωνσταντῖνος, λέγουνε, θὰ παρη τῇ Σοφίᾳ.

— Λοιπὸν, Σοφία θάχωμα, μαζί καὶ Κωνσταντῖνο,

Καὶ ὁ Θεὸς ἐπλήρωσε τὸν πόθον μᾶς ἐκεῖνο ;

Ἀμποτε νὰ τὸν βλέπαμε αὐτὸν μετ' τῇ Σοφίᾳ

Στεφανία νὰ τοὺς βαλοῦνε μέσ' τὴν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ

N. B. Στεφανίουπουλος (Κομνηνός).

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον ἀναγνώσατε τὰ :

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

I. Γ. Τσακσιάνου. Δ ὦ ρ ο Π ρ ω τ ο χ ρ ο ν ι ᾱ τ ῖ ο
x ο. Συλλογὴ ποιημάτων. Ἀθῆναι, 1888 Τιμᾶται φρ. 42